

KINH BỒ ĐỀ HẠNH

QUYỂN 4

Phẩm 7: TÂM BỒ ĐỀ BÁT NHÃ BA LA MẬT ĐA

*Như Lai bậc Nhân đức trí tuệ
Vì tất cả mọi nơi thế gian
Khiến cho cầu xa rời đau khổ
Cho nên trí tuệ được phát sanh.
Chân như cùng với pháp thế gian
Nay giải thích về hai pháp này
Do vì biết chân như của Phật
Thuyết pháp nhưng mà rất trí tuệ.
Các hạng phàm phu thế gian kia
Trông thấy hai loại này tương ứng
Có hại và làm hại hơn hẳn...
Chính là điều tương ứng thế gian.
Nhìn thấy hai sự việc ấy rồi
Tiếp xúc điều đó chính là trí
Trí trông thấy tánh của thế gian
Là Như ví dụ cho Chân như.
Lúc này nói không có đến - đi
Trí ấy không có gì không thấy
Sắc - thanh - hương... đều rất rõ ràng
Chính là sự tương ứng thế gian.
Bất tịnh nhưng mà trở thành tịnh
Trí ấy dụ như có ích lợi
Do vì biết rõ về thế gian*

Chính là nói về tánh thế gian.
Vì trông thấy ở tại Chân như
Tiếp xúc và trú trong sát na
Tương ứng với hành tướng thế gian
Hành tướng này không có sai lầm.
Biết người nữ là thân bất tịnh
Những điều có hại đến đời khác
Nói là Phật - phước đều hư huyễn
Làm cho mình thế nào tin được?
Chúng sanh như cảnh sắc huyễn ảo
Tại sao lại sanh ra - diệt đi?
Nhân lúc ấy tập trung hòa hợp
Mới có được do duyên huyễn ảo.
Chẳng tử chúng sanh đã nảy sanh
Làm sao có gì là chân thật
Giết chết con người hư huyễn ấy
Không có tâm tánh cùng tội lỗi
Tâm bình đẳng đều là hư huyễn
Tội lỗi - phước đức được sanh khởi
Năng lực chân ngôn và Đẳng trì
Cảnh huyễn ảo tâm không chấp vướng.
Do vì các loại huyễn ảo kia
Sanh ra các loại nhân của nghiệp
Đâu có đối với một người nào
Đạt được tất cả mọi năng lực.
Nếu như trú vào trong Chân như
Hoặc trú vào trong giới thanh tịnh
Như vậy chính là công hạnh Phật
Người nào nói công hạnh Bồ-đề?
Nhân duyên nên đoạn trừ tất cả
Huyễn hóa không thể nào đạt được
Nếu đoạn trừ tất cả nhân duyên
Không sanh khởi mà tự đạt được.
Nếu như không trú vào nghi vọng
Cảnh huyễn ảo sẽ không tồn tại
Cảnh huyễn ảo nếu không có nó
Tất cả không thể nào đạt được.
Như vậy chính là pháp Chân như

Được hiện rõ ở tại thể tâm
 Tâm như vậy nếu chia chẽ ra
 Hư huyền do đâu mà trông thấy?
 Tâm không thể tự thấy là tâm
 Là lời Đức Thế Tôn đã nói
 Giống như lưới kiếm tuy sắc bén
 Tuy sắc nhưng không chặt chính nó.
 Tự tánh vốn là giống như vậy
 Lại dụ như ánh sáng ngọn đèn
 Phá tan đen tối mà được lên
 Nhưng không nói là tự soi sáng.
 Lại giống như châu ngọc thủy tinh
 Thể vốn có chỉ là trong suốt
 Nhờ màu xanh mà có màu xanh
 Hình ảnh hiện ra tùy màu sắc.
 Không phải xanh mà có màu xanh
 Giống như tâm mà tự dấy lên
 Lại như ánh sáng ngọn đèn ấy
 Trí ấy biết rõ luận thuyết này.
 Trí tuệ khai thông ở chỗ này
 Biết ấy chỗ nào mà nói?
 Tuy mở ra nhưng không thể mở
 Giống như người không nhìn thấy gì.
 Gái bất dục (Thạch nữ) nghĩa là không sanh
 Cùng với nghĩa này chỉ là một
 Cũng giống như không có tâm thức
 Duyên niệm không có gì đạt được.
 Không phải niệm mà phân biệt sanh
 Niệm hư vọng giống như chất độc
 Nghĩa là như nhân và như quả
 Vì pháp mà tự giải thích ra.
 Có bàn luận phương thuốc về mắt
 Trông thấy bình nhưng không có thuốc
 Dường như thấy nghe và hiểu biết
 Lúc này có mà chẳng phải có.
 Niệm đoạn trừ đối với khổ nhân
 Niệm chân thật này mà đang niệm
 Từng niệm từng niệm không sai khác

Tâm này trước mắt là bình đẳng.
Cảnh trần phía trước thường mê hoặc người
Hiểu rõ nó không hề có gì
Như huyễn ảo nên không chân thật
Tâm vọng mà lại tự hiện ra.
Trú vào trần cảnh chón luân hồi
Dụ như hư không chẳng cậy nhờ
Trú trong tánh trần cũng như vậy
Cũng không có điều gì đạt được.
Nếu cùng với tất cả bất thiện
Những bất thiện ông đã có được
Nếu như tâm có thủ và xả
Cúng dường tất cả các Như Lai.
Tâm ý sử dụng được như vậy
Nhưng mà phát sanh công đức gì?
Cảnh huyễn ảo tất cả đều biết
Phiền não làm sao đoạn dứt được?
Đối với ba độc huyễn kia
Xa lìa mà không thể dấy lên
Biết rõ đối với tâm phiền não
Nó dấy lên nhưng mà chưa hết.
Ở tại lúc thấy được điều ấy
Ý Không - Hữu chẳng còn năng lực
Tánh phiền não không phải là hết
Cùng với Không mà trộn lẫn nhau.
Thậm chí không có cái học ấy
Sau đó mới có thể hết được
Tánh ấy mà không đạt được gì
Lại cũng không thể nào trông thấy.
Tánh ấy nếu như không có trụ
Tại sao trú vào thân tướng này?
Nếu như tánh mà không có gì
Thì thân trú vào nơi vô tánh.
Tánh này giống như đến và đi
Tùy lúc hiện rõ không vướng mắc
Cây Kiếp-ba và ngọc Ma ni
Luôn đầy đủ trọn vẹn như ý.
Đức Phật biến hóa cũng như vậy

Trước mắt đối với hạnh nguyện này
 Ví như chú nguyện cho cây rừng
 Chú nguyện thành mà cây khô héo.
 Những chất độc tuy hại lâu dài
 Tất cả độc kia đều tiêu trừ
 Sự tu hành của bậc Bồ-tát
 Là những sự nghiệp đã thực hiện.
 Hạnh Bồ-đề tốt đẹp bậc nhất
 Cây Phật quả có thể thành tựu
 Do vì công hạnh bình đẳng ấy
 Mà an trú quay về tĩnh lặng
 Và thực hiện không nghĩ bàn được
 Cúng dường đạt được quả vị nào?
 Tùy theo nhân đã thực hành ấy
 Mà đạt được những quả vị ấy
 Những sự cúng dường đều chân thật
 Đạt được quả sẽ xứng với thật.
 Làm sao có thể đạt pháp Không
 Thật sự đạt được pháp giải thoát
 Không xa rời đạo lý Mâu-ni
 Trước mắt có thể vào Bồ-đề.
 Ông không mong cầu pháp Đại thừa
 Pháp nào cầu đầy đủ trọn vẹn?
 Hàng Nhị thừa có thể thành tựu
 Thành tựu không phải là viên mãn.
 Nếu như nhân đã thực hiện kia
 Sợ hãi đối với pháp Đại thừa
 Những sợ hãi khác không phải thật
 Sợ hãi này thật gọi là sợ.
 Pháp này quan trọng cần phải biết
 Vốn luận bàn về pháp Đại thừa
 Xa rời pháp này là pháp khác
 Biết rõ luận về ngoại đạo kia.
 Pháp chính là căn bản của Tăng
 Tăng biết rõ về pháp xuất ly
 Tâm nếu có nơi nào vướng mắc
 Niết-bàn không thể nào đạt được.
 Tâm giải thoát không chút vướng mắc

Phiền não nhất định được tiêu diệt
Phiền não - nghiệp chướng đã tiêu trừ
Nhờ vào năng lực giải thoát này.
Ái và thù không duyên với nhau
Từ đây không khăng khăng giữ lấy
Nghiệp ái sẽ dần dần yếu kém
Thì không có gì si ái được.
Thọ và ái duyên được với nhau
Thọ này mà có gì đạt được
Thì tâm an trú có vướng mắc
Đây được gọi là khắp mọi nơi.
Nếu như tâm đó không rỗng lặng
Lại có thể gọi là vướng mắc
Tâm tánh nếu như nói là không
Như thức mà chẳng đạt được gì.
Giống như bậc Ứng Chánh Đẳng Giác
Đã thuyết giảng tất cả pháp diệu
Nghĩa lý này chính là Đại thừa
Công hạnh Đại thừa luôn bình đẳng.
Thuyết giảng pháp đó trong một lúc
Hiểu rõ tất cả mọi sai lầm
Chỉ một ý vị là bình đẳng
Chư Phật ba đời đều thuyết giảng.
Đại Tôn giả danh xưng Ca-diếp
Giống như không biết lời nói đó
Ông nói không hiểu được điều ấy
Không tiếp nhận nên làm thế nào?
Nếu sợ hãi năng lực giải thoát
Luân hồi nhất định được hình thành
Mê say sự việc Khổ - Không kia
Mà nhất định quay về quả này.
Người kia mê theo Không như vậy
Không được bài bác đối với pháp
Không này phải quán sát tường tận
Vì thế có thể không nghi ngờ.
Xa lìa tối tăm biết phiền não
Nhờ vào pháp biết quay về không
Muốn nhanh chóng biết rõ tất cả

Quán sát tường tận lời nói kia.
 Nếu người khác sanh ra từ khổ
 Nỗi sợ khổ này được lớn lên
 Nhân khổ ấy dấy lên trống rỗng
 Nỗi sợ kia sao được sanh ra?
 Nếu từ nỗi sợ của người kia
 Đây chính là nói về ngã sở
 Như vậy ngã không có gì cả
 Nỗi sợ khổ đau sao nảy sanh?
 Răng - tóc - móng tay và móng chân
 Xương - thịt cùng máu huyết tủy não
 Nước mũi - nước miếng - máu mủ dịch
 Mỡ màng - lòng ruột với dạ dày
 Đại - tiểu tiện - mồ hôi - nóng - gió
 Chín lỗ chảy ra và sáu thức
 Các pháp hoàn toàn giống như vậy
 Tất cả đều không hề có ngã.
 Nói đến trí kia cùng với thanh
 Thanh luôn luôn tiếp nhận tất cả
 Nếu nói thanh và trí lia nhau
 Xa rời nơi ấy làm sao biết?
 Nếu như không hiểu biết về trí
 Trí kia khó mà hiểu biết được
 Trí ấy đã là trí quyết định
 Mới tiếp cận đối với trí Phật.
 Trí này không phải thanh tiếp nhận
 Thanh kia dùng cái gì để nghe?
 Thanh ấy tiếp cận ở tại tâm
 Tâm ấy biết về sắc như vậy.
 Nếu tiếp nhận đối với sắc - thanh
 Nhưng Sắc lại tiếp nhận cái gì?
 Giống như cha con ấy chỉ một
 Tư duy không có gì chân thật.
 Chúng sanh bị trần cảnh che mờ
 Không có cha cũng không có con
 Hiểu biết về thanh - sắc như vậy
 Ví như vui hòa hợp chốc lát
 Tự tánh ấy cũng là như vậy

Một mình nó mà lại nói có.
 Những Sắc còn lại đều không thật
 Ở đây nói về sắc phẩm hạ
 Tâm của bậc Nhất thiết trí ấy
 Tất cả phiền não đều thanh tịnh.
 Tư duy về một tâm giác ngộ
 Những loại kia nếu như không có
 Ái như giả dối không chân thật
 Vì sao trú vào nơi cái thấy?
 Không có ngã mà không có tâm
 Tâm này ví như họa chân dung
 Là sự tương ứng tâm và trí
 Thanh tịnh phá nát những ngu si.
 Tâm mình chính là như vậy
 Làm điều ấy làm như thế nào?
 Tâm ngu kia không công hạnh gì
 Ngã này nhưng mà làm không thật.
 Có công hạnh tự mình xuất ly
 Mà không có quả của nghiệp ác
 Nếu vì làm tổn hại nghiệp
 Quả thiện làm thế nào đạt được?
 Hạnh quả của cả hai loại này
 Đánh đổ và thành tựu lẫn nhau
 Nói điều ấy biết không giả dối
 Tự nó mà không có việc gì.
 Nhân và quả chắc chắn tương ứng
 Ác kiến cần phải không nảy sanh
 Công hạnh này mà thật an trú
 Nay sẽ nói đến tác và thọ.
 Tâm này sanh ra ngã sụp đổ
 Ngã không trở lại sanh khởi được
 Như dùng thân chuối làm cây cột
 Không gì có thể đảm nhiệm được.
 Tâm mình sanh khởi cũng như vậy
 Thì nhất định hết sức quán sát
 Chúng sanh nếu như không thể có
 Công hạnh này làm sao thực hiện?
 Nay nếu như làm công hạnh ấy

Nhưng vì có các điều si mê
Chúng sanh nào thật sự không có
Si mê ví như yêu việc đó.
Nếu như diệt hết mọi khổ não
Trước mắt đoạn trừ điều si mê
Ngã mạn là nhân của khổ đau
Si mê thì có thể tăng trưởng.
Sự việc ấy tâm không quay lại
Quán về không trở thành tối thượng
Không có chân - không có bấp gối
Không có lưng lại không có đuôi
Không cánh tay cũng không có vai
Không có rốn - không có ngực lưng
Không có sườn và không có eo
Không có tay cũng không có mũi
Không có gáy cũng không có đầu
Tất cả mọi thứ đều như vậy
Quán sát toàn bộ thân thể này
Không được ở tại một nơi nào.
Thực hành điều ấy khắp mọi nơi
Nơi nào tự mình sẽ an trú?
Dùng những tay chân thân thể kia
Tất cả mọi nơi đều trú vào.
Chỉ một thân thể kia như vậy
Cho đến đối với những tay chân...
Không ở trong - không ở ngoài thân
Đâu chỉ có thân và các loại...
Tay chân các loại không phân biệt
Tại sao lại xuất hiện nơi kia?
Nơi ấy đã không có thân si
Lẽ nào nói ý là tay chân...?
Trú vào rồi tiếp cận thù thắng
Quán xét biết ví như con người
Nếu như nhân duyên kia hòa hợp
Người gỗ có thể giống như vậy.
Nếu như hiểu rõ tướng như vậy
Thân kia cùng với cái thấy này
Như vậy xả bỏ những ngón chân

Những ngón tay cũng đều xả bỏ.
Ban đầu ấy quán xét hợp lại
Sau thấy từng đoạn tự lìa ra
Thân thể này phá bỏ đã hết
Lúc ấy trú vào phân biệt thấy.
Phân biệt nhìn thấy thân thể này
Có thể ví dụ như hư không
Sắc thân mộng ảo là như vậy
Người có trí vui thích chỗ nào?
Giả sử nếu như không có thân
Thì đâu xuất hiện người nam - nữ...?
Nếu như vui thực sự phải khổ
Điều này tại sao không trừ bỏ?
Quán sát điều này tại vì sao
Thọ hưởng vui sướng rất phiền não
Niềm vui sướng ấy không chân thật
Như thân kia không giữ được gì.
Ông đau khổ lại làm thế nào?
Như thân kia tự mình không được
Thân ấy có khổ đau vì tế
Đã vì tế mà không thể nói.
Do vì đau khổ vì tế kia
Không thể nói khiến họ vui mừng
Vì nóng giận mà khổ sanh ra
Đã sanh ra thì có diệt đi.
Nếu như trong định có nhìn thấy
Đối với sanh tự mình không nhận
Như vậy nhưng mà đã biết rõ
Quán sát nhân và quả như vậy.
Thiền và ái hoặc là tương ứng
Được sanh từ nơi nghi ngờ kia
Những sự nhạy bén của thiện căn
Đều đối với người nào quay về.
Bên này bên kia sao hòa hợp
Hòa hợp mà có được điều gì?
Con người dụ đối với hư không
Tuy hợp lại mà không hòa vào.
Không hòa vào nhưng không phải hợp

Là thực hành không hề phân biệt
 Không cầu mong tên gọi hòa hợp
 Hoặc là thấy mà là không thấy
 Hòa hợp kia đã không đốc cầu
 Làm sao gọi là đã được sanh?
 Có vật không phải là hòa hợp
 Như dẫn dắt mà hiểu biết trước.
 Nhưng mà thức kia là vô tướng
 Không trú vào trong thân hòa hợp
 Xúc chạm thân ấy pháp như vậy
 Cảm thọ gì mà được sanh ra?
 Ngã này đã làm những điều gì
 Mà phải chịu đau khổ tổn hại?
 Nếu như không được những cảm thọ
 Đau khổ làm hại mà không biết.
 Ở chỗ này thấy được điều ấy
 Yêu thích gì không thể xa lìa?
 Nay thấy xúc chạm mộng ảo này
 Là những huyễn hóa của tự tâm.
 Đã trông thấy tánh xúc chạm kia
 Cảm thọ ấy ông cũng đạt được
 Đời trước kia và đời sau này
 Niệm niệm mà không cảm thọ gì.
 Nếu như vậy quán sát tự thân
 Cảm thọ cũng không hề đạt được
 Những cảm thọ đã không có thật
 Thì thân kia biết là không có.
 Nếu như vậy không có tự thân
 Tại sao có tổn hại như vậy?
 Tự nhiên trú trong tánh sắc đó
 Không nguồn gốc - không có trung gian
 Sắc không ở trong - không ở ngoài
 Nơi khác cũng không thể đạt được.
 Nếu như thân không có nơi khác
 Không hợp lại - không có phân biệt
 Tự tánh của tất cả chúng sanh
 Vắng lặng không có nơi chốn kia.
 Người có trí đều như biết trước

Vì sao mà lại có tham đắm?
Người có trí cùng chung trí ấy
Sanh thân kia đâu cần chấp trước.
Đều là trí là trí hậu đắc
Trí này tại sao mà đạt được?
Tất cả các pháp đều như vậy
Tuy phát sanh mà không đạt được.
Pháp như vậy dường như không có
Pháp này tại sao lại là hai?
Nếu như là pháp còn lại kia
Tất cả chúng sanh đều tịch tĩnh.
Tha tâm kia xuất hiện nghi ngờ
Đối với tự mình đã không có
Định lúc ấy - thân tâm sau kia
Pháp này không bên này bên kia
Tư duy đối với tự tâm mình
Là hai pháp an trú lẫn nhau
Như đạt được quay về chánh trú
Bậc Nhất thiết trí nói như vậy.
Nếu như phát sanh những trí ấy
Sẽ thu được đối với trí trí
Người có trí đạt được trí này
Lúc ấy tức là không địa vị.
Người có trí đạt được trí này
Có đạt được mà không an trú
Không an trú chính là vô sanh
Ấy là nói hướng về Niết-bàn.
Nếu như hai pháp ở nơi kia
Như vậy khó an trú vô cùng
Nếu như pháp căn cứ vào trí
Người có trí nhờ đâu mà có?
Trí này căn cứ vào hiểu biết
Người hiểu biết không gì có được
Hai pháp cùng căn cứ lẫn nhau
Là chúng sanh không hề có tánh.
Không có cha chắc chắn không con
Muốn con sanh ra đâu có được
Có cha rồi mới có được con

Hai pháp kia cũng là như vậy.
 Mâm mống từ chủng tử sanh ra
 Chủng tử có thể mong cầu gì?
 Hiểu biết từ trí tuệ sanh ra
 Trí ấy thật sao không làm được?
 Mâm mống từ trí chủng sanh ra
 Hiểu biết từ mâm trí nảy sanh
 Nếu hiểu biết kia không hiểu biết
 Sao có thể phát sanh Trí trí?
 Tất cả nhân duyên của con người
 Trước kia đều đã nói rõ ràng
 Nhân và quả đã sanh khởi ấy
 Tất cả ví dụ như hoa sen.
 Nhân quả nào do mình thực hiện
 Điều thuận theo từ đời quá khứ
 Quả này làm sao mà đạt được
 Căn cứ vào nghiệp lực quá khứ.
 Nhân tố thế gian không ràng buộc
 Không ràng buộc kia nói điều gì?
 Như vậy được quả báo đời sau
 Những tên gọi ấy đâu lẫn lộn.
 Sự việc này chỉ vì bất định
 Chẳng phải tâm - chẳng phải Hiền Thánh
 Tội lỗi không có quả báo thiện
 Lúc ấy sao có thể tự tại?
 Không trông thấy giống như hư không
 Không trông thấy từ đời quá khứ
 Tự tại không thể nghĩ bàn được
 Lý lẽ này không nên nói ra.
 Người chủ kia đâu phải tối thượng
 Họ cũng tự mình không yên ổn
 Thiện ác đều có tự tánh riêng
 Người có trí biết không giới hạn.
 Vì nghiệp có đau khổ - vui sướng
 Điều ấy nói thực hiện thế nào?
 Nhân trước kia nếu như không có
 Quả báo người nào nói có được?
 Tại sao không luôn luôn xảy ra

Điều đó không nhìn thấy riêng biệt
Điều ấy xảy ra đã không khác
Sao có thể thấy những cái kia?
Nếu như nhìn thấy nhân hòa hợp
Không trở lại nói là tự tại
Hòa hợp này không có người chủ
Pháp kia chính là không có chủ.
Yêu cái kia không yêu chính mình
Yêu cái này mà không thực hiện
Đã đạt được mà do người khác
Cái gì nói là tự tại làm?
Điều ấy không làm từ quá khứ
Nghĩa là như thường còn không diệt
Yêu quý số trời tối thượng này
Nói là thế gian vẫn thường hằng.
Chúng sanh bị cảnh trần che kín
Trú trong công năng xấu ác ấy
Cho đấy nói rõ là tối thượng
Đây nói là thế gian xấu ác
Tự tánh của một cùng với ba
Không hợp lại mà không có gì
Công đức này không hề có gì
Tất cả đều có ba loại kia.
Công đức tuy không có tiếng vang
Tiếng vang này có cũng vượt xa
Như áo quần... đều là vô tâm
Từ đó phát sanh niềm an vui.
Tánh sắc ấy cũng là như vậy
Quán sát tánh đó không có gì
Tất cả nhân tố an vui kia
Có - không cũng giống như y phục.
Áo quần này là niềm vui sướng
Đây chính là tánh của vui sướng
Niềm vui sướng của những loại ấy
Không thể nào có được lâu dài.
Đạt được điều ấy là vi tế
Làm sao lại là thô tế kia?
Niềm vui sướng như vậy thật có

Tư duy sao không cảm thọ được?
 Xa rời thô đạt được vi tế
 Vi tế không thể lâu dài được
 Tất cả mọi vật cũng như vậy
 Lâu dài sao không thể đạt được?
 Niềm vui sướng đạt được không thô
 Niềm vui sướng không thường ổn định
 Điều ấy không có gì sanh ra
 Ở đây nói là không chân thật.
 Công đức chân thật ấy sanh ra
 Đạt được điều ấy không muốn dừng
 Vì đã ăn món ăn bất tịnh
 Mà phát sanh đối với nhân quả.
 Yêu quý bộ y phục vô giá
 Mua chũng tử côi trời Đâu-suất (Đồ-la)
 Không yêu quý thế gian ngu si
 Lúc ấy trú vào trí Chân như.
 Trí ấy ở thế gian cũng có
 Tại sao mà không tiếp xúc được?
 Mức lượng giống như thế gian kia
 Đường như ở đây thấy rõ ràng.
 Thế gian lượng mà chẳng phải lượng
 Trí ấy nói năng không hư vọng
 Do đó quán xét về chân như
 Không kia tức gọi là không sanh
 Biết rõ tánh đó không xúc chạm
 Là tánh mà không chấp trước gì
 Tánh ấy thật nhưng chẳng phải thật
 Vì vậy không phải là tánh thật.
 Vì thế hiểu biết các mộng huyễn
 Nghi ngờ này không có tánh kia
 Tánh ấy nếu như nhìn thấy có
 Chính là không thật sanh chấp trước.
 Vì thế cho nên biết tánh kia
 Không có nhân thì không có gì
 Tất cả đều là không có chủ
 An trú trong hết thấy nhân duyên.
 Do tánh kia không có sai khác

Không dừng lại cũng không mất đi
Đối với thật nếu mê tánh ấy
Trở lại thành thế gian hơn hẳn.
Do vì sanh ra thuận theo nhân
Vì dấy lên thuận theo huyễn hóa
Tánh ấy đâu đến và đâu đi
Hiểu biết rõ ràng mà như vậy.
Như vậy nhưng hiểu biết rõ ràng
Mới thấy thật sự Vô tánh kia
Làm sao biết được giả và thật?
Do vì giống như những hình bóng.
Tánh nếu như nói là tự có
Thì nhân đâu có gì tồn tại?
Tánh ấy nếu như là không có
Căn cứ vào trăm ngàn đời kiếp
Nhân kia nên biết là không dụng
Mọi tánh tướng của có không
Địa vị ấy thế nào là tánh
Sao có thể ở tại Biệt tánh?
Vào lúc tánh ấy là Vô tánh
Tánh này đạt được ở lúc nào?
Vô tánh chính là không sanh khởi
Nên dựa vào tánh ấy thực hiện.
Tánh không có tánh của quá khứ
Nhưng tùy thuộc tánh không sanh khởi
Chẳng phải Hữu tánh và Vô tánh
Dụ cho huyễn hóa hòa hợp thành.
Tất cả Hữu tánh và Vô tánh
Có như vậy không thể diệt đi
Đây là tất cả các thế gian
Vì thế cho nên không sanh diệt.
Biết Hành Không chẳng phải chân thật
Dụ như mộng - dụ như Ba Tiêu
Phân biệt diệt đi - không diệt đi
Tất cả không thể nào đạt được.
Tánh Không chính là tánh như vậy
Đâu đạt được mà cảm thọ gì
Luôn luôn như vậy không hề thật

Những tánh kia đạt được thế nào?
Đâu là khổ - đâu là vui sướng
Đâu là yêu - đâu là không yêu?
Yêu cái ấy yêu vì cái gì
Quan trọng nên biết rõ tự tánh
Thế gian cũng có thể biết được
Tên gọi nào trở thành Vô thượng?
Người nào - đã thân thiết thế nào
Sanh nơi nào mà được cái gì?
Tất cả đều ví như hư không
Cảm thọ đôi bên đều sai lầm.
Hoan hỷ và nóng giận đối nhau
Nhân tố hoan hỷ hoặc tranh chấp
Các hạnh tà giận dữ phiền não
Tất cả đều làm cho tan tác.
Tội ác tự yêu thích vui vẻ
Thì nhất định nói là đường ác
Chết lập tức rơi vào đường ác
Chịu khổ đau mà không ân hận.
Hoặc đi lại trong các cõi Trời
Đời đời mà thọ hưởng vui sướng
Xả bỏ nơi chốn nhiều tội khổ
Nói là chân thật được như vậy.
Như vậy thật sự là Vô tánh
Lại yêu thương - ghét bỏ lẫn nhau
Nói đến tương lai xấu ác kia
Chìm trong biển khổ đau vô tận.
Năng lực sắc thân và thọ mạng
Nơi kia có được mà rất ít
Tuy được những niềm vui sung sướng
Mà vẫn chịu được đời khát khốn khổ.
Giấc ngủ hôn mê trong tai họa
Như hư huyền mộng ảo hòa hợp
Cần phải hết sạch hư huyền kia
Như vậy nhưng mà khó làm được.
Học điều ấy thực hiện những gì
Thực hành sao - đoạn trừ thế nào?
Rất nhiều những việc ma quỷ kia

Thì trở thành bến bờ tội lỗi
Đối với rất nhiều chánh đạo kia
Khó có được mà không thực hành.
Lại ở trong khoảnh khắc sát na
Khó có được giác ngộ sanh ra
Đau khổ đời quá khứ - vị lai
Khó cạn được biển sâu phiền não.
Nhưng ở tại biển khổ đau này
Mình oán đau khổ cầu lìa bỏ
Như vậy an trú tại nơi này
Nếu tự mình không thích an trú.
Như trong từng khoảnh khắc thời gian
Đi vào lửa mà tắm rửa mình
Trông thấy tự lợi mình như vậy
Mà cảm thọ đối với khổ này.
Tự tại không có những lão - tử
Các hành kia nhân là như vậy
Thuận theo ác pháp kia mà đến
Cảm báo ác mà dứt khoát trước.
Lửa đau khổ nóng bức như vậy
Mình lúc nào mới được chấm dứt?
Tự hành động ở nơi vui sướng
Vàng mây phước tỏa ra hòa quyện.
Do vì mình thấy biết điều gì
Mà nói là biết trí tuệ Không!
Cúi đầu lạy bậc Cụ túc tri
Cúi đầu lạy Đấng Phước đức dày!
